

12.7.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: Petiția nr. 481/1998, prezentată de Heinz Huber, de cetățenie austriacă, privind stocarea datelor referitoare la cetățenii UE de către autoritățile germane responsabile de înregistrarea străinilor

1. Rezumatul petiției

Petiționarul, rezident în Republica Federală Germania din 1971, susține că mai multe prevederi legale germane referitoare la rezidenții străini și la protecția datelor încalcă legislația comunitară, în particular Directiva 95/46/CE din octombrie 1995 privind protecția datelor. El consideră că stocarea datelor referitoare la cetățenii UE de către autoritățile germane constituie o încălcare a dreptului la autodeterminare în ceea ce privește datele personale, reprezentând o formă de discriminare în raport cu tratamentul rezervat cetățenilor germani.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 02.10.98. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 192 alineatul (4) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul provizoriu al Comisiei, primit la 13 august 1999.

Serviciile pertinente ale Comisiei sunt în curs de a redacta un răspuns la chestiunile ridicate în petiția menționată mai sus.

Întrucât aceste aspecte privesc nu numai conformitatea cu Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, ci și directivele privind libera circulație a persoanelor, diferitele servicii interesate din cadrul Comisiei efectuează o analiză aprofundată a

respectivelor norme și proceduri.

Comisia opinează că trebuie să răspundă petițiilor formulate de cetățenii UE în limitele unei perioade rezonabile de timp, pentru a satisface nevoia acestora de a fi informați și sprijiniți. Aceste aspecte se bucură, deci, de o maximă prioritate. În ceea ce privește plângerea dlui Huber, Comisia regretă că complexitatea subiectului și necesitatea unei analize atente a problemei au împiedicat-o să răspundă cu mai multă celeritate. Cu toate acestea, Comisia se va strădui să ofere un răspuns bine argumentat de îndată ce va fi posibil.

4. Răspuns suplimentar din partea Comisiei, primit la 21 iunie 1999.

1. În fapt

Domnul Huber, cetățean austriac, domiciliat în Singen, Landul Baden-Württemberg, Germania, din anul 1971 și care a deținut un permis de ședere pe perioadă nelimitată (unbefristete Aufenthaltserlaubnis) din 26 ianuarie 1995, reclamă două incidente care implică autoritățile germane.

În primul rând, în 26 aprilie 1997, departamentul municipal responsabil pentru înregistrarea rezidenților străini i-a solicitat prezentarea unui pașaport valabil, pentru sine și pentru fiica sa minoră (pașaportul său expirase la 9 aprilie 1997). I s-a comunicat că, în caz contrar, va face obiectul unei măsuri punitive, cum ar fi expulzarea, conform legislației privind străinii.

În al doilea rând, când domnul Huber a prezentat noul pașaport, în care era inclusă și fiica sa, departamentului pentru rezidenți străini, la 7 mai 1997, funcționarul a păstrat o fotocopie a primelor două pagini, afirmând că o copie a pașaportului trebuie depusă în registrul străinilor. Domnul Huber consideră acest fapt o încălcare a legislației comunitare, în special a directivelor privind libera circulație a persoanelor și Directivei 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal, fără a mai menționa principiul nediscriminării pe criterii legate de naționalitate.

2. Aspecte juridice

2.1 Directivele privind libera circulație a persoanelor

Diversele directive privind dreptul de ședere¹ stipulează că un cetățean al unui stat membru care dorește să locuiască în alt stat membru termen de peste trei luni trebuie să solicite un permis de ședere. Pentru a obține acest permis, persoana în discuție trebuie să prezinte, printre altele, un document valabil de identitate (carte de identitate sau pașaport).

Cu privire la impactul expirării documentului de identitate asupra șederii, articolul 3 alineatul (3) din Directiva 64/221² prevede: „Expirarea documentului de identitate sau a pașaportului care a permis intrarea în țara gazdă și eliberarea permisului de ședere nu poate justifica

¹ *Inter alia*, Directiva 68/360 privind dreptul de ședere al angajaților, JO L 257, 19.10.1968.

² Directiva Consiliului 64/221/CEE din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, JO L 56, 4.4.1964.

expulzarea din teritoriu”.

Declarația departamentului pentru rezidenți străini din Singen, conform căreia petiționarul poate face obiectul expulzării în cazul neprezentării unui pașaport valabil este astfel contrară dispoziției mai sus menționate.

Aspectul legat de sancțiunile care se pot aplica în cazul încălcării cerinței de a deține un document valabil de identitate a fost înaintat Curții de Justiție în legătură cu procedura de neîndeplinire a unei obligații. Într-o hotărâre din 30 aprilie 1998¹, Curtea a decis că „prin tratarea cetățenilor altor state membre care domiciliază în Germania în mod disproporționat diferit, în ceea ce privește gradul de vinovăție și nivelul amenzilor, comparativ cu cetățenii germani, în cazul comiterii unei încălcări comparabile cu obligația de a deține un document valabil de identitate, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de articolele 48, 52 și 59 din Tratatul CE...”.

Indiferent de problema specifică a sancțiunilor mai sus menționată, Comisia a primit deja o plângere referitoare la practica autorităților germane de verificare a valabilității unui document național de identitate al unui cetățean UE, fără ca acest fapt să fie justificat de eliberarea sau reînnoirea unui permis de ședere sau de schimbarea domiciliului. Autoritățile germane au fost invitate să furnizeze informații suplimentare privind această practică. În baza răspunsului acestora, departamentele relevante ale Comisiei vor decide propunerea sau nu de a iniția procedura de încălcare.

2.2 Directiva privind protecția datelor cu caracter personal

Colectarea datelor cu caracter personal, menționată de domnul Huber, a avut loc la 7 mai 1997, deci anterior intrării în vigoare, la 25 octombrie 1998, a Directivei 95/46/CE privind protecția persoanelor cu privire la procesarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date².

Cu toate acestea, datele cu caracter personal ale domnului Huber au fost transmise, înregistrate și stocate în registrul central al străinilor (Ausländerzentralregistergesetz) și se presupune că încă există acolo. Deoarece Germania încă nu a transpus directiva (care a intrat în vigoare la 25 octombrie 1998) în legislația națională, a fost inițiată procedura de încălcare pentru încălcarea articolului 32 alineatul (4) din Directiva 95/46/CE, care impune statelor membre să comunice Comisiei dispozițiile legislației naționale adoptate în domeniul guvernării de această directivă. În consecință, există temeuri pentru examinarea măsurii în care evenimentele în discuție sunt conforme cu Directiva 95/46/CE, transpusă, în viitor, în legislația națională.

Conform articolului 3 din directiva menționată, directiva nu se aplică procesării datelor cu caracter personal în derulare, care nu cad sub incidența obiectului legislației comunitare. Datorită faptului că procesarea datelor criticată în acest caz cade sub incidența diverselor directive privind dreptul de ședere (a se vedea nota de subsol 1), precum și Directivei 64/221/CEE privind măsuri speciale referitoare la circulația și șederea străinilor justificate în

¹ Cauza C-24/97, Comisia c. Germania.

² Directiva 95/46/CE a Consiliului din 24.10.95 (JO L 281, 23.11.95, p. 31);

temeiul politicii publice, securității publice sau sănătății publice, Directiva 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal este aplicabilă.

Articolul 6 litera (b) din Directiva 95/46/CE stipulează că datele cu caracter personal trebuie colectate în scopuri specifice, explicite și legitime și nu trebuie să fie ulterior procesate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. În conformitate cu articolul 7 litera (e), datele cu caracter personal pot fi procesate fără acordul persoanei vizate numai dacă, printre altele, procesarea este „necesară pentru îndeplinirea unei îndatoriri efectuate în interes public sau cu ocazia exercitării unei autorități oficiale acordate inspectorului sau unei terțe părți căreia îi sunt divulgate datele”.

În acest caz, legea privind registrul străinilor (Ausländerzentralregistergesetz) prevede că scopul registrului constă în susținerea autorităților competente privind punerea în aplicare a măsurilor referitoare la străini și dreptul de azil. Departamentul de înregistrare a rezidenților străini din Singen are obligația comunicării datelor pentru a fi introduse în registru.

Conform legislației germane, toate autoritățile publice germane au acces la anumite date „de bază”, cum ar fi numele, prenumele, data nașterii, locul nașterii, sexul, naționalitățile, numele anterioare, pseudonimele, starea civilă etc. Autoritățile responsabile pentru anumite domenii (de ex. pentru străini, azil, poliție, procurori, instanțe, agenția națională de ocupare a forței de muncă, departamentul privind naționalitatea, serviciile secrete, contraspionajul militar, Ministerul Afacerilor Externe, ambasadere și alte autorități publice responsabile pentru vize) pot, de asemenea, să obțină accesul la date suplimentare. În plus, legea prevede accesul organismelor private și autorităților unor țări terțe. Accesul direct on-line poate fi, de asemenea, acordat. Anumite autorități au dreptul să depună notificări specifice de căutare cu privire la străinii ale căror domiciliu sunt necunoscute, din diverse motive (Suchvermerke); acestea pot solicita și „informații privind grupuri de persoane” (Gruppenauskunft, Rasterfahndung).

Legea nu face distincție între cetățenii statelor membre ale UE și alți străini. Datele privind cetățenii germani nu sunt introduse într-un registru central similar.

Nu este clar de ce datele cu caracter personal ale domnului Huber și ale fiicei sale trebuie incluse în acest registru. În primul rând, obiectivele declarate ale registrului nu permit stabilirea motivelor exacte ale păstrării acestor date în registru. În plus, pare dificil de justificat de ce accesul la datele de bază nu se acordă exclusiv autorităților responsabile pentru punerea în aplicare a directivelor Comunității privind libera circulație și privind dreptul de ședere, în special a Directivei 64/221/CEE mai sus menționate, ci și tuturor autorităților germane și ale anumitor țări terțe, fără a mai menționa organismele private, și anumite autorități care au acces la date suplimentare.

În conformitate cu dreptul la libera circulație și stabilire a domiciliului, prevăzut de Tratat, de directivele Comunității și de jurisprudența Curții de Justiție, un cetățean al unui stat membru – spre deosebire de străini – beneficiază în mare măsură de același drept de ședere ca și un cetățean al țării gazdă. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că permisul de ședere are exclusiv efect declarativ și nu reprezintă o componentă esențială a dreptului de ședere. Chiar și în cazul în care acordurile privind administrarea acestui drept permit țării gazdă aplicarea anumitor măsuri pentru asigurarea respectării condițiilor pentru beneficierea de dreptul de

ședere sau pentru apărarea interesului public în limitele stabilite de Directiva 64/221/CEE, eficiența, oportunitatea și proporționalitatea metodei alese de Germania rămân sub semnul întrebării.

Stocarea datelor referitoare la domnul Huber și fiica sa în registrul străinilor permite monitorizarea permanentă a acestora într-un mod în care cetățenii germani nu sunt monitorizați.

Prelucrarea datelor cu caracter personal ale domnului Huber și ale fiicei sale pare astfel să depășească măsurile autorizate pentru punerea în aplicare a dreptului de ședere sau pentru protejarea interesului public și, în consecință, trebuie considerată inutilă, în conformitate cu articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE.

Cu toate acestea, anterior adoptării unei decizii finale, trebuie luate în considerație orice explicații primite din partea autorităților germane.

3. Concluzii

(a) Cu privire la directivele privind dreptul de ședere, declarația departamentului pentru rezidenți străini din Singen, adresată petiționarului, conform căreia acesta ar putea face obiectul expulzării în cazul neprezentării unui pașaport valabil, este contrară dispoziției mai sus menționate a Directivei 64/221/CEE. Comisia va continua să examineze practica autorităților germane privind verificarea valabilității documentelor naționale de identitate ale cetățenilor UE, atunci când această măsură nu este justificată de eliberarea sau reînnoirea unui permis de ședere sau de schimbarea domiciliului.

(b) Cu privire la respectarea directivei privind protecția datelor cu caracter personal, petiționarul a fost de acord cu o propunere a Comisiei de a înainta cazul său funcționarului german responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal¹. În cazul în care Comisia pentru petiții aprobă această propunere, Comisia va proceda în sensul trimiterii.

5. Răspunsul provizoriu al Comisiei, primit la 22 februarie 2000

Parlamentul a trimis petiția și opinia Comisiei autorităților germane, astfel încât acestea să poată răspunde la aspectele menționate.

Până în prezent, Comisia nu a primit nici un răspuns din partea autorităților germane. Imediat ce va primi opiniile acestora, Comisia le va examina și va furniza Parlamentului avizul său final privind petiția domnului Huber.

6. Comunicare suplimentară din partea Comisiei, primită la 20.02.01

1. În fapt

Domnul Huber, cetățean austriac, domiciliat în Singen (Baden-Württemberg), Germania, din anul 1971 și care a deținut un permis de ședere pe perioadă nelimitată (unbefristete Aufenthaltserlaubnis) din 26 ianuarie 1995, reclamă două incidente referitoare la autoritățile

¹ Der Bundesbeauftragte für den Datenschutz, Postfach 200112, D-53131 Bonn.

germane.

În primul rând, la 26 aprilie 1997, departamentul municipal responsabil pentru înregistrarea rezidenților străini i-a solicitat prezentarea unui pașaport valabil, pentru sine și pentru fiica sa minoră (pașaportul său expirase la 9 aprilie 1997). I s-a comunicat că, în caz contrar, va face obiectul unei măsuri punitive, cum ar fi expulzarea, conform legislației privind cetățenii străini.

În al doilea rând, când domnul Huber a prezentat noul pașaport, în care era inclusă și fiica sa, departamentului pentru rezidenți străini, la 7 mai 1997, funcționarul a păstrat o fotocopie a primelor două pagini, afirmând că o copie a pașaportului trebuie depusă în registrul străinilor („Ausländerzentralregister”, creat în temeiul Legii privind înregistrarea cetățenilor străini).

Domnul Huber consideră acest fapt o încălcare a legislației comunitare, în special a directivelor privind libera circulație a persoanelor și Directivei 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal, fără a mai menționa principiul nediscriminării pe criterii legate de naționalitate.

2. Procedura

În urma recomandării Comisiei și analizării de către aceasta a situației, prin scrisoarea din 22 decembrie 1999 (-309160-) și prin scrisoarea din 13 aprilie 2000 (-109046), Parlamentul European a transmis funcționarului responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal (Bundesbeauftragter für den Datenschutz) copii ale petiției dlui Huber și ale comunicării Comisiei pentru petiții.

Acesta a fost întrebat dacă era necesară înregistrarea datelor cu caracter personal ale petiționarului în registrul central al cetățenilor străini. Acesta a răspuns prin scrisoarea din 20 septembrie 2000.

Între timp, petiționarul a furnizat informații suplimentare, inclusiv o copie a datelor sale cu caracter personal înregistrate în registrul central al cetățenilor străini și cererea sa privind ștergerea acestora, adresată autorității care administrează registrul. Cererea acestuia a fost respinsă, la fel ca și contestația administrativă ulterioară. În prezent petiționarul a înregistrat o plângere la instanța administrativă, împotriva autorității care a refuzat ștergerea datelor sale din registru.

3. Aspecte juridice

3.1. Directiva privind protecția datelor cu caracter personal

Funcționarul german responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal a trimis un răspuns la întrebarea generală privind necesitatea înregistrării datelor cu caracter personal ale cetățenilor Uniunii Europene în registrul central al cetățenilor străini. Acesta nu a comunicat o decizie privind cazul petiționarului deoarece nu deținea suficiente informații. Cu toate acestea, a consultat Ministerul Federal de Afaceri Interne care a considerat că era necesară aducerea Legii privind înregistrarea centrală a cetățenilor străini în conformitate cu Directiva 95/46/CE, cu ocazia transpunerii acestei din urmă în legislația națională. În

același timp, Ministerul nu a considerat că înregistrarea datelor cu caracter personal ale cetățenilor europeni în registrul central al cetățenilor străini reprezintă o încălcare a legislației comunitare. Funcționarul federal responsabil pentru protecția datelor a fost mai puțin categoric, făcând distincția între avantajele de ordin practic, pe de o parte, și cerința legală strictă a acestor proceduri de înregistrare, pe de altă parte.

Acesta menționează că toți rezidenții din Germania sunt înregistrați în registrele locale (Melderegister) organizate pe baze descentralizate și care conțin o anumită categorie de date. Pe de altă parte, registrul cetățenilor străini, care este organizat pe baze centralizate, conține, separat de aceste date, informații mai specifice referitoare la statutul unui cetățean străin. Cu privire la cetățenii europeni, doar registrul central al cetățenilor străini (spre deosebire de registrele locale) conține informații referitoare la condițiile de reședință ale acestora sau măsurile cum ar fi deportarea sau expulzarea (Ausweisung und Abschiebung). În plus, registrul conține informații referitoare la situația generală a cetățenilor străini, dar care niciodată sau numai în situații excepționale se referă la cetățenii Uniunii Europene, datorită statutului preferențial al acestora.

Acesta susține că legislația comunitară nu le impune statelor membre să acorde cetățenilor altor state membre ale Uniunii Europene egalitate deplină cu cetățenii germani, de exemplu. În consecință, cetățenii europeni pot fi înregistrați în registru în cazuri necesare din punct de vedere legal, spre deosebire de punctul de vedere pur practic privind autoritățile publice și chiar cetățenii. Directiva 95/46/CE impune o justificare legitimă a procesării datelor cu caracter personal. Articolul 7 litera (e) menționează că procesarea poate avea loc în mod legitim în cazul în care este necesară pentru îndeplinirea unei îndatoriri efectuate în interes public. Acesta distinge între următoarele cazuri:

- În cazul în care datele de bază sunt aceleași ca și cele din registrele locale ale rezidenților [articolul 3 alineatele (4) și (5) din Legea privind înregistrarea centrală a cetățenilor străini], nu este necesar din punct de vedere legal ca acestea să fie înregistrate și în registrul central al cetățenilor străini (în ciuda avantajelor de ordin practic privind accesarea în întreaga Germanie în scopuri administrative, care nu există cu privire la cetățenii germani).
- În cazul în care informațiile se referă la condițiile de ședere ale unei persoane [articolul 3 alineatul (6) din Legea privind înregistrarea centrală a cetățenilor străini], și anume privind eliberarea unui permis de ședere pe durată determinată sau nedeterminată, în anumite situații acestea trebuie verificate de una sau mai multe autorități germane. Cu toate acestea, este posibil ca persoanele însele să probeze calitatea de rezident legal, în consecință înregistrarea în registrul central nu este esențială și nu este necesar ca aceste informații să fie permanent disponibile pe întregul teritoriu al Republicii Federale Germania.
- O decizie care impune expulzarea din Germania [articolul 3 alineatul (7) și articolul 2 alineatul (3) din Legea privind înregistrarea centrală a cetățenilor străini] a unui cetățean al altui stat membru poate justifica înregistrarea în registrul central al cetățenilor străini. Cu toate acestea, în cazul în care nici unele dintre aceste măsuri nu au fost aplicate în legătură cu persoana vizată, datele cu caracter personal referitoare la aceasta nu ar trebui înregistrate în registrul central al cetățenilor străini.

- În cele din urmă, cu privire la informațiile referitoare la situația cetățenilor străini în general (în temeiul celorlalte dispoziții ale articolului 3 din Legea privind înregistrarea centrală a cetățenilor străini), care în principiu nu este diferită de situația cetățenilor europeni care beneficiază de statut preferențial, în principiu aceste informații nu ar trebui înregistrate într-un registru în cazul în care se referă la cetățeni europeni. În acest caz, datele cu caracter personal nu ar trebui înregistrate în registru.

Stabilind astfel că înregistrarea poate fi justificată exclusiv prin decizii referitoare la deportare „aufenthaltsrechtliche Entscheidungen” sau „Ausweisungs und Abschiebungsverfügungen”, funcționarul oficial responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal a concluzionat că, în ceea ce privește cetățenii europeni care beneficiază de dreptul la liberă circulație, ar fi disproporționată înregistrarea datelor „de bază”, a datelor suplimentare cu caracter personal și a datelor privind condițiile de ședere ale acestora în registrul central al cetățenilor străini. Acesta este de opinie că doar cetățenii altor state membre referitor la care au fost emise ordine de deportare („aufenthaltsrechtliche Entscheidungen”), trebuie înregistrați în acest registru.

În consecință, înregistrarea sistematică a tuturor cetățenilor europeni nu ar trebui efectuată.

Comisia este de acord cu opinia exprimată de funcționarul federal responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal. Deoarece nu a fost întreprinsă nici o măsură de deportare a petiționarului sau altă acțiune similară (a se vedea extrase referitoare la acesta, din registrul central al cetățenilor străini din 17 iulie 2000), Comisia concluzionează că nu există nici o justificare a unei înregistrări legate de acesta în registrul central al cetățenilor străini.

În consecință, procesarea datelor cu caracter personal ale dlui Huber și ale fiicei sale depășesc măsurile autorizate în scopul stabilirii dreptului de ședere sau protejării intereselor publice și ar trebui considerată inutilă, conform articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE.

3.2. Directivele privind libera circulație a persoanelor

Astfel cum s-a menționat în comunicarea anterioară, Comisia a contactat autoritățile germane în urma unei alte plângeri privind practica autorităților locale germane de verificare a valabilității documentelor naționale de identitate deținute de cetățeni ai Uniunii, fără ca această măsură să fie justificată de necesitatea eliberării sau reînnoirii permiselor de ședere. În urma acestui schimb de scrisori, Ministerul de Interne Rheinland-Palatinat, Landul în care domicilia celălalt petiționar, a transmis la 14 septembrie 1998 autorităților responsabile pentru cetățenii străini o circulară prin care li se impunea să se abțină de la citarea cetățenilor Uniunii Europene în scopul exclusiv de a prezenta o carte de identitate sau un pașaport valabil. Comisia ar fi așteptat ca aceste instrucțiuni să fie emise la nivel federal, pentru a preveni aplicarea acestor proceduri administrative neautorizate și în alte Landuri.

4. Concluzii

4.1. Referitor la Directiva 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal, Comisia consideră că petiția a scos la iveală o situație contrară acestei directive. Se recomandă ca Parlamentul European să informeze petiționarul și, în funcție de caz, autoritățile relevante și instanța administrativă în mod corespunzător.

În plus, acest caz va fi în mod automat examinat de Comisie privind verificarea transpunerii directivei. Deoarece autoritățile germane încă nu au transpus Directiva 95/46/CE (termenul limită fiind 24 octombrie 1998), Comisia a înregistrat o plângere la Curtea de Justiție împotriva Germaniei pentru necomunicarea măsurilor naționale de transpunere a directivei.

4.2. Cu privire la conformitatea cu directivele privind dreptul de ședere, Comisia investighează în prezent dacă practicile administrative ale fiecărui Land referitoare la verificarea documentelor de identitate deținute de cetățenii Comunității sunt conforme cu legislația comunitară.

7. Comunicare suplimentară a Comisiei, primită la 13.12.01

Petiționarul a solicitat Comisiei să își exprime opiniile, prin intermediul scrisorii acestuia din 25 mai 2001 (primită de DG pentru Piața Internă în 18 iulie 2001), în care se referă la problemele legate de susținerea drepturilor sale în instanțele germane.

Informațiile suplimentare nu se referă la interpretarea directivei privind protecția datelor cu caracter personal, ci la accesul la justiție. În special, petiționarul critică faptul că procurorul nu intenționează să instrumenteze cazul acestuia, nefiind în interesul public. În aceste circumstanțe, Comisia nu se poate pronunța în legătură cu motivele pentru care procurorul a decis clasarea cazului.

Comisia nu trebuie să își schimbe poziția actuală (petiționarul are dreptate: datele sale nu ar trebui înregistrate în registrul german central al cetățenilor străini). Comisia pentru petiții și-a exprimat aceeași opinie.

8. Comunicare suplimentară a Comisiei, primită la 03.04.02

Prin scrisoarea din 26 noiembrie 2001, adresată Parlamentului, prin care acesta furniza informații suplimentare, i s-a solicitat Comisiei să își exprime opinia.

Petiționarul exprimă următoarele solicitări.

(a) Curtea de Justiție ar trebui să ancheteze și să sancționeze refuzul autorității germane responsabile pentru registrul central al străinilor privind ștergerea datelor cu caracter personal pe care le deține în legătură cu petiționarul.

(b) Comisia ar trebui să acționeze pentru susținerea drepturilor fundamentale ale petiționarului.

(c) Parlamentul ar trebui să acționeze pentru corectarea neajunsurilor de transpunere și aplicare a Directivei 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal în Republica Federală Germania.

Informațiile suplimentare includ declarații ale autorității responsabile pentru registrul central al străinilor (Bundesverwaltungsamt), acordate pe parcursul procedurilor de verificare administrative și judiciare. Autoritatea refuză să aprobe cererea petiționarului de a șterge datele sale cu caracter personal înregistrate în acest registru. Autoritatea susține argumentele deja exprimate de Ministerul Federal german. În consecință, nu există noi argumente în scrisorile primite de la Bundesverwaltungsamt. În momentul în care Comisia și-a exprimat opinia privind cazul petiționarului, a ținut seama de argumentele exprimate de Bundesverwaltungsamt și le-a considerat neconvingătoare.

Cu privire la (a): petiționarul susține că instanța germană refuză să înainteze dosarul său Curții de Justiție pentru o decizie preliminară. Dar se pare că acest caz nu a fost încă finalizat, iar petiționarul are dreptul să depună o solicitare oficială de înaintare a cazului pentru o decizie preliminară, în stadiul actual sau ulterior al acțiunii.

Cu privire la (b): nu este necesară schimbarea poziției adoptate de Comisie în acest caz până în prezent. Pe fond, petiționarul pare să aibă dreptate: datele sale nu ar trebui înregistrate în registrul german central al străinilor. Comisia s-a angajat deja să țină seama de acest caz în mod automat cu ocazia verificării transpunerii directivei în Germania. De asemenea, Comisia a propus solicitarea unui aviz din partea comisarului federal responsabil pentru protecția datelor cu caracter personal. Acest aviz a fost conform cu abordarea Comisiei. În plus, ca urmare a acestei noi solicitări a petiționarului, Comisia a contactat Biroul german federal pentru protecția datelor, care a declarat că raportul său anual pentru 1999/2000 includea un capitol privind problemele subliniate de cazul petiționarului și opinia comisarului federal, în conformitate cu cea a Comisiei, că cetățenii UE nu ar trebui incluși în acest registru, decât în cazul în care fac obiectul unui ordin de expulzare, valabil conform legislației comunitare. În plus, comisarul federal va participa în scurt timp la o reuniune a comisiei pentru afaceri interne a Parlamentului german în cadrul căreia vor fi dezbătute aceste probleme. Biroul comisarului federal german responsabil pentru protecția datelor a indicat, de asemenea, că petiționarul poate contacta din nou această instituție, în orice moment.

Cu privire la (c): Comisia nu poate răspunde în numele Parlamentului. Cu toate acestea, petiționarului trebuie să i se reamintească, în legătură cu acest aspect al solicitării sale, că Tratatul îi acordă Comisiei sarcina de a monitoriza transpunerea și aplicarea Directivei 95/46/CE. Ca urmare a faptului că această directivă obligă statele membre să prevadă drepturi de apel și compensații pentru prejudiciile suferite în urma tratamentului ilegal, Comisia consideră că nu sunt necesare inițiative legislative suplimentare la nivelul Comunității.

La 24 ianuarie 2002, Comisia a primit din partea Parlamentului o scrisoare adresată Parlamentului de Reprezentantul Permanent al Republicii Federale Germania la 12 septembrie 2001, menționată de petiționar în scrisoarea acestuia din 26 noiembrie 2001. Reprezentantul Permanent declară următoarele:

- (1) Republica Federală Germania a transpus Directiva 95/46/CE privind protecția datelor cu caracter personal;
- (2) Guvernul Federal redactează în prezent un proiect de lege privind șederea și integrarea cetățenilor UE și a străinilor. Ca parte a procesului legislativ, se va ține seama de fezabilitatea neincluzerii cetățenilor UE în registrul central al străinilor.

Privind (1): Comisia a inițiat la Curtea de Justiție o procedură împotriva Germaniei deoarece Germania nu a comunicat până la termenul limită măsurile naționale de transpunere a Directivei 95/46/CE. Ulterior comunicării acestor măsuri, Comisia a renunțat la cazul împotriva Germaniei. Cu toate acestea, acest fapt nu împiedică Comisia să inițieze o nouă acțiune în instanță pentru incorecta transpunere a directivei. În prezent, Comisia investighează dacă măsurile naționale care au fost comunicate sunt în conformitate cu directiva.

Privind (2): în ceea ce privește lucrările legate de proiectul legii privind imigrarea, în baza informațiilor primite de la comisarul german federal responsabil pentru protecția datelor, rezultă că încă nu este planificată o dispoziție care să prevadă că cetățenii UE nu trebuie incluși în registrul central al străinilor.

Cu toate acestea, Comisia salută deschiderea Guvernului federal german în legătură cu această problemă și propune încurajarea acestuia pentru aplicarea tuturor măsurilor necesare de asigurare a faptului că cetățenii UE, și în special petiționarul, se bucură de drepturile acestora cu privire la domiciliu și protecția datelor cu caracter personal.

9. Comunicare suplimentară din partea Comisiei, primită la 30 aprilie 2004

Comisia a fost invitată să furnizeze informații suplimentare privind această petiție.

1. În primul rând, Comisia ar dori să comenteze scrisoarea petiționarului din 22 februarie 2003, prin care acesta solicită să fie informat în scris privind intenția Comisiei de a iniția procedura de încălcare împotriva Germaniei referitor la cazul său, iar în caz contrar, acesta declară că va depune o plângere împotriva Comisiei la Curtea de Justiție, pentru lipsa unei acțiuni.

Comisia i-a răspuns petiționarului la 18 martie 2003, informându-l că petiția sa a fost deja înregistrată la Comisie ca plângere (a se vedea detaliile de la punctul 2), și că investigarea acestei plângeri poate da naștere unei proceduri împotriva Germaniei. Cu toate acestea, Comisia i-a subliniat petiționarului că, în conformitate cu jurisprudența consecventă a Curții de Justiție, Comisia are dreptul să decidă inițierea procedurii în temeiul articolului 226 din Tratatul CEE și că în ultima etapă a acestei proceduri poate decide înaintarea cazului către Curtea de Justiție, dar că nu are o obligație în acest sens (a se vedea de exemplu decizia Curții din 13 iunie 2002 în cazul C-474/99).

2. În comunicările anterioare adresate Comisiei pentru petiții a Parlamentului, Comisia a declarat că va ține seama de acest caz cu ocazia verificării punerii în aplicare a directivei. Primul raport privind punerea în aplicare, COM(2003)265 final, a fost adoptat la 15 mai 2003. În raportul de 20 de pagini nu a fost posibilă raportarea în detaliu a punerii în aplicare în cele 15 state membre. Cu toate acestea, raportul se bazează pe o analiză detaliată a punerii în aplicare, care demonstrează că încă există numeroase neajunsuri în punerea în aplicare. Pentru remedierea acestora, Comisia propune discuții bilaterale cu statele membre. O preocupare principală a acestor discuții trebuie să fie reprezentată de legile de protecție a datelor în sine și nu de alte legi (speciale) care includ, de asemenea, dispoziții privind protecția datelor, Comisia, astfel cum s-a menționat anterior, a înregistrat deja scrisoarea petiționarului din 22 februarie 2003 ca plângere, și ca parte a procedurii plângerilor, s-a adresat în scris autorităților germane la 14 octombrie 2003 cu o solicitare oficială de exprimare a opiniei privind acest

aspect.

Reprezentantul Permanent al Germaniei a răspuns la 11 decembrie 2003, menționând în esență că acesta consideră că stocarea datelor privind cetățenii UE în registrul central al cetățenilor străini este compatibilă cu Directiva 95/46/CE privind protecția datelor, deoarece directiva nu conține o interdicție generală privind stocarea acestor date și, conform articolului 7 litera (f) din directivă, această stocare este impusă. Unul dintre principalele motive ale acestei cerințe constă într-adevăr în capacitatea de a controla și verifica rapid statutul de rezidență al străinilor, ceea ce este posibil numai prin intermediul unui registru central. În cazul stocării, de asemenea, a datelor privind cetățenii UE, acest fapt, de exemplu, ar putea asigura capacitatea autorităților de a confirma imediat că un cetățean străin UE deține un permis de ședere. Stocarea asigură recunoașterea rapidă și luarea în considerație a statutului preferențial. Aceasta nu se poate limita la cazurile în care măsurile prevăzute de legea privind cetățenii străini au fost aplicate împotriva cetățenilor UE, deoarece pregătirea și aplicarea acestor măsuri impun deseori exact datele care puteau fi furnizate de registrul central al cetățenilor străini (de ex. data primei intrări în țară, autoritatea publică relevantă responsabilă pentru cetățenii străini, etc.).

În prezent, Comisia studiază acest răspuns în mod detaliat.

10. Răspunsul Comisiei, primit la 20 octombrie 2005

Comisia a fost invitată să furnizeze informații suplimentare privind această petiție.

Astfel cum s-a menționat în cel mai recent răspuns suplimentar, Comisia a decis la 7 iulie să inițieze prima etapă a procedurii de încălcare în conformitate cu articolul 226 din Tratatul CE, cu privire la prezenta petiție și la plângerea petiționarului privind același subiect, în prezent pe rolul Comisiei.

Răspunsul guvernului german la scrisoarea Comisiei de notificare formală din 9 iulie a fost primit de unitatea relevantă a Comisiei la 20 octombrie. Acest răspuns de 20 de pagini face în prezent obiectul unei analize atente, în cooperare cu mai multe departamente ale Comisiei, în vederea adoptării unei decizii în primăvara anului 2005.

11. Răspuns suplimentar din partea Comisiei, primit la 7 mai 2007.

De la data ultimei sale comunicări, Comisia a decis trimiterea unui aviz motivat adresat Republicii Federale Germania pentru neîndeplinirea obligațiilor prevăzute la articolele 12, 17 și 18 din Tratatul CE și la articolul 6 și articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE¹ cu privire la stocarea datelor cu caracter personal ale cetățenilor UE în registrul central german al străinilor.

Comisia consideră că o stocare generală și sistematică a datelor cu caracter personal ale cetățenilor UE în registrul central german al străinilor, motivată în special de referirea la posibilitatea expulzării, nu este conformă cu dispozițiile tratatului privind restricțiile libertății

---

¹ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date; JO L 281, 23.11.95, pp. 31-50.

de mișcare a persoanelor și cu dispozițiile Directivei 2004/38¹ (anterior Directiva 64/221/CEE²). În consecință, diferențele de tratament, comparativ cu cetățenii germani, nu pot fi justificate de referirea la o posibilitate pur ipotetică a unei măsuri de expulzare aplicate împotriva cetățenilor UE.

În plus, stocarea datelor cu caracter personal ale cetățenilor UE în AZR, independent de orice conduită personală a persoanei în cauză, nu este nici necesară și nici proporțională conform articolului 6 și articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE.

În legătură cu același subiect, Curtea de Justiție a Comunității Europene a primit o referire la o decizie preliminară, în temeiul primului și celui de-al doilea alineat ale articolului 234 CE, pronunțată de Înalta Curte Administrativă a Landului Rinul de Nord-Westfalia (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen)³.

12. Răspuns suplimentar din partea Comisiei, primit la 7 martie 2008

Astfel cum se menționează în cel mai recent răspuns suplimentar răspuns al său, Comisia a trimis la 27 iunie 2007 un aviz motivat Republicii Federale Germane pentru neîndeplinirea obligațiilor sale prevăzute la articolele 12, 17 și 18 din Tratatul CE și la articolul 6 și articolul 7 alineatul (e) din Directiva 95/46/CE⁴ cu privire la stocarea datelor cu caracter personal a cetățenilor UE în registrul central german al străinilor. În legătură cu același subiect, Curtea de Justiție a Comunității Europene a primit o referire la o decizie preliminară, în temeiul primului și celui de-al doilea alineat ale articolului 234 CE, pronunțată de Înalta Curte Administrativă a Landului Rinul de Nord-Westfalia (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen)⁵. Audierea orală va avea loc în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene la 8 ianuarie 2008.

Comisia urmărește derularea acestui caz care va oferi o orientare interpretativă relevantă pentru aplicarea corectă a dispozițiilor directivelor vizate. Comisia nu trebuie să-și schimbe poziția avută până în prezent. În lumina hotărârii Curții de Justiție, Comisia Europeană se va

---

¹ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE; JO L 158, 30.4.2004, pp. 77-123; erată: JO L 229, 29.6.2004, p. 35-48 și JO L 197, 28.7.2005, p. 34-34.

² JO 56, 4.4.1964, p. 850. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 75/35/CEE (JO 14, 20.1.1975, p. 14).

³ Cauza C-524/06; JO C 56, 10.3.2007, p.19.

⁴ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date; JO L 281, 23.11.95, pp. 31-50.

⁵ Cauza C-524/06; JO C 56, 10.3.2007, p.19

afla într-o poziție mai bună pentru a evalua petiția în conformitate cu legislația comunitară.

13. Răspuns suplimentar din partea Comisiei, primit la 30 ianuarie 2009.

În Cauza C-524/06¹ referitor la același subiect pe care îl tratează prezenta petiție adresată de dl Huber, Curtea Europeană de Justiție (Marea Cameră) a hotărât, la 16 decembrie 2008:

“1. Un sistem de prelucrare a datelor cu caracter personal referitoare la cetățeni ai Uniunii care nu sunt resortisanți ai statului membru în cauză, precum cel instituit prin Legea privind Registrul central al străinilor (Gesetz über das Ausländerzentralregister) din 2 septembrie 1994, astfel cum a fost modificată prin Legea din 21 iunie 2005, și care are drept obiectiv sprijinirea autorităților naționale însărcinate cu aplicarea dispozițiilor privind dreptul de ședere nu îndeplinește cerința necesității, prevăzută la articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, interpretat în lumina interzicerii oricărei discriminări exercitate pe motiv de cetățenie, decât:

- în cazul în care conține numai datele necesare pentru aplicarea de către autoritățile menționate a acestor dispoziții și
- în cazul în care caracterul său centralizat permite o aplicare mai eficientă a acestor dispoziții în ceea ce privește dreptul de ședere al cetățenilor Uniunii care nu sunt resortisanți ai acestui stat membru.

Îi revine instanței de trimitere sarcina să verifice aceste elemente în cauza principală.

În orice caz, nu pot fi considerate necesare în sensul articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46 stocarea și prelucrarea datelor cu caracter personal nominale în cadrul unui registru precum Registrul central al străinilor în scopuri statistice.

2) Articolul 12 primul paragraf CE trebuie interpretat în sensul că se opune instituirii de către un stat membru, în vederea combaterii criminalității, a unui sistem de prelucrare a datelor cu caracter personal care privește specific cetățenii Uniunii care nu sunt resortisanți ai acestui stat membru.”

Hotărârea Curții este conformă cu argumentele Comisiei și concluziile Avocatului general. Comisia va examina hotărârea cu atenție atunci când va lua decizia cu privire la modul de desfășurare a procedurii de încălcare a dreptului comunitar.

14. Răspuns suplimentar din partea Comisiei, primit la 12 iulie 2010.

În urma sentinței pronunțate de CEJ în cauza C-524/06, autoritățile germane au transmis răspunsuri suplimentare (17.7.2009, 16.3.2010) la avizul motivat din cadrul procedurii inițiate pentru încălcarea legislației UE, ținând seama de hotărârea CEJ și informând Comisia despre amendamentele legislative care trebuie adoptate la nivel național pentru a intra în conformitate cu respectiva hotărâre și a permite închiderea procedurii desfășurate pentru

---

¹ Cauza C-524/06; JO C 56, 10.3.2007, p. 19.

încălcarea dreptului comunitar.

Comisia pentru petiții a solicitat din nou Comisiei să comenteze cele mai recente evenimente.

Comentariile Comisiei privind argumentele petiționarului pe fondul sentinței CEJ C-524/06

Înalta Curte Administrativă a Landului Renania de Nord - Westfalia a remis Curții de Justiție chestiuni privind compatibilitatea prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul registrului centralizat german cu interdicția oricărei discriminări pe motive de naționalitate stipulată la articolul 12 din TUE, precum și cu cerința, prevăzută în Directiva 95/46/CE, ca legitimitatea prelucrării datelor cu caracter personal să fie condiționată de efectuarea ei în scopul îndeplinirii unei sarcini de interes public sau în exercitarea autorității publice. Având în vedere că domeniul de aplicare a Directivei 95/46/CE nu include prelucrarea datelor cu caracter personal privind siguranța publică, apărarea, siguranța statului sau activitățile statului în materie de justiție penală, Curtea de Justiție a analizat, în lumina acestei directive, exclusiv compatibilitatea prelucrării datelor cu caracter personal în vederea aplicării legislației legate de *dreptul de ședere și cu finalitate statistică* și a examinat compatibilitatea prelucrării datelor cu caracter personal în scopul combaterii criminalității cu articolul 12 din TEU.

CEJ a conchis că dreptul de ședere al unui cetățean al Uniunii pe teritoriul unui stat membru, altul decât al său, nu este necondiționat și poate fi supus anumitor restricții. Prin urmare, prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul unui registru central în vederea aplicării legislației privind dreptul de ședere îndeplinește condiția de necesitate în sensul Directivei 95/46/CE *cu condiția ca operația de prelucrare să se limiteze exclusiv la datele necesare în scopul menționat și ca natura centralizată a registrului să permită aplicarea cu mai multă eficacitate a respectivei legislații.*

În ceea ce privește prelucrarea datelor în *scop statistic*, CEJ a conchis că statele membre sunt îndrituite să adopte măsuri care să asigure accesul la cunoașterea exactă a mișcărilor populației pe teritoriul lor. Cu toate acestea, CEJ a opinat că *astfel de statistici nu reclamă culegerea și stocarea unor informații individualizate, ca în cazul de față.* În consecință, o astfel de prelucrare a datelor cu caracter personal nu îndeplinește criteriul de necesitate în sensul articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE.

În sfârșit, în ceea ce privește lupta împotriva criminalității, CEJ a relevat obiectivul constă, în principal, din urmărirea în justiție a infracțiunilor și delictelor comise, indiferent de naționalitatea făptașilor. De aici rezultă că, din perspectiva unui stat membru, situația propriilor resortisanți nu poate fi diferită de aceea a resortisanților celorlalte state membre care rezidă pe teritoriul său. Întrucât registrul german nu conține datele cu caracter personal ale cetățenilor germani, prelucrarea sistematică a datelor cu caracter personal aparținând exclusiv resortisanților altor state membre în scopul combaterii criminalității constituie o discriminare pe motive de naționalitate, faptă interzisă la articolul 12.

Hotărârea CEJ a urmat, în general, observațiile formulate de Comisie.

Data fiind hotărârea CEJ, Comisia a obținut clarificări privind alegațiile formulate în avizul motivat emis în cauza intentată împotriva Germaniei pentru încălcarea legislației UE.

Este de remarcat că CEJ nu exclude necesitatea prelucrării datelor cu caracter personal ale

cetățenilor Uniunii în cadrul registrului central, dar nici nu confirmă necesitatea absolută a acesteia. În cele din urmă, ea lasă la latitudinea instanței naționale să stabilească dacă condițiile enumerate spre a fi îndeplinite de registrul central sunt în conformitate cu articolul 12 din TUE și cu prevederile Directivei 95/46/CE.

Având în vedere concluziile hotărârii C-518/07, alegația formulată în avizul motivat, conform căreia stocarea generalizată și sistematică a datelor cu caracter personal ale cetățenilor UE în registrul central, care există în plus față de registrele locale, care includ atât cetățenii germani, cât și pe cei ai UE, nu îndeplinește criteriul de necesitate stipulat la articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE privind protecția datelor, coroborat cu articolul 6 alineatul (1) litera (a), nu a fost pe deplin confirmată de CEJ. De fapt, CEJ a statuat că statele membre sunt acelea cărora le incumbă să demonstreze că un sistem centralizat de prelucrare a datelor cu caracter personal (a) conține exclusiv datele necesare în vederea aplicării legislației respective de către autoritățile și (b) că se prelucrează exclusiv datele necesare atingerii acestui obiectiv, iar caracterul centralizat al registrului permite aplicarea mai eficace a acestei legislații.

Comentariile Comisiei cu privire la argumentele petiționarului pe fondul măsurilor juridice și administrative luate de Germania pentru a se conforma cu hotărârea CEJ C-524/06 (continuarea procedurii inițiate pentru încălcarea legislației UE 2003/4327 sub forma unei proceduri în conformitate cu articolul 260 din TFUE)

Acțiuni întreprinse de Germania pentru conformare

a) Scrisoarea administrativă (ordinul) Ministrului federal de Interne din 12.2.2009 adresată Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați (care administrează registrul central), referitoare la datele petiționarului introduse în registrul central și la orice alte date ale cetățenilor UE

Această scrisoare administrativă invită autoritățile competente să aplice concluziile hotărârii CEJ nu numai în cazul petiționarului, ci la toți cetățenii UE.

În acest context, Comisia se referă la jurisprudența CEJ, și anume la cauza C-162/99, Comisia c. Italia¹, punctul 22:

„În al doilea rând, trebuie reținut că necesitatea de a garanta deplina aplicare a legislației comunitare reclamă nu numai ca statele membre să-și pună legislația în conformitate cu dreptul comunitar, **ci și să o facă prin adoptarea unor norme de drept în măsură să creeze o situație suficient de precisă, clară și transparentă**, încât să permită persoanelor să-și cunoască integral drepturile și să se bazeze pe acestea în fața instanțelor naționale (a se vedea, în acest sens, cu privire la directive, cauza C-360/87 Comisia c. Italia [1991] Cul. I-791, punctul 12 și cauza C-220/94 Comisia c. Luxemburg [1995], Cul. I-1589, punctul 10).”

În ceea ce privește practica administrativă, în cauza C-367/98 Comisia c. Portugalia², punctul 41, CEJ a statuat:

---

¹ Hotărârea din 18.1.2001.

² Hotărârea din 4.6.2002.

„[...] Curtea a susținut în mod consecvent că incompatibilitatea dintre dispozițiile legislației naționale și prevederile din tratat, chiar și cele direct aplicabile, nu poate fi eliminată definitiv decât prin dispoziții naționale cu efecte obligatorii având aceeași valoare juridică ca cele care trebuie să fie modificate. **Simplele practici administrative care, prin natura lor, pot fi modificate de autorități după cum doresc acestea și nu se bucură de o publicitate adecvată, nu pot fi considerate drept o modalitate adecvată de îndeplinire a obligațiilor ce decurg din tratat**, deoarece ele mențin, pentru subiecții de drept în cauză, o stare de incertitudine cu privire la propriile drepturi, astfel cum sunt acestea garantate prin tratat (a se vedea, în special, cauza C-151/94 Comisia c. Luxemburg [1995] Cul. I-3685, punctul 18 și cauza C-358/98 Comisia c. Italia [2000] Cul. I-1255, punctul 17).”

Autoritățile germane au informat Comisia că această circulară administrativă a avut ca rezultat respingerea cererilor de acces la datele stocate în registrul central înaintate de organele și autoritățile germane fără a fi fost îndeplinite condițiile formulate în hotărârea CEJ.

Pe fondul jurisprudenței menționate mai sus, Comisia nu consideră că o scrisoare administrativă emanând de la un funcționar superior din cadrul unui minister federal este suficientă pentru a le garanta cetățenilor securitatea juridică, dat fiind că legislația privind registrul central pentru străini, care include prevederi ce încalcă Directiva 95/46/CE, este încă în vigoare., este încă în vigoare.

b) Modificarea dispozițiilor administrative care însoțesc legislația privind registrul central pentru străini (Allgemeine Verwaltungsvorschrift AVV zum AZR-Gesetz) pentru conformarea cu hotărârea CEJ

Acest amendament a intrat în vigoare la 3.11.2009; el este actualmente aplicat în Germania și, la prima vedere, pare să fie în concordanță cu hotărârea CEJ.

c) Modificarea legislației privind registrul central pentru străini (AZR-Gesetz)

Autoritățile germane au prezentat Comisiei un calendar detaliat referitor la adoptarea amendamentului. Germania a indicat, de asemenea, că simpla modificare a legislației specifice privind registrul central nu este suficientă și că va fi necesar să se stabilească ce alte norme de drept strâns legate de registrul central mai trebuie să fie amendate.

Germania a informat Comisia că, din cauza alegerilor federale care au avut loc în Germania în septembrie 2009, calendarul inițial privind adoptarea, conform căruia până în august 2009 ar fi trebuit să se obțină un acord al autorităților competente cu privire la un proiect de text, Ministerul de Interne ar fi trebuit să elaboreze un proiect până în noiembrie 2009, participarea landurilor ar fi trebuit asigurată până în februarie 2010, cabinetul ar fi trebuit să adopte o decizie cu privire la propunerea guvernului până în aprilie 2010, iar adoptarea ar fi trebuit finalizată până la sfârșitul anului 2010, după consultarea Bundestag-ului și a parlamentelor landurilor, nu a putut fi respectat.

De asemenea, Comisia a fost informată că Germania trebuie să transpună în practică concluziile Curții Constituționale Federale (Bundesverfassungsgericht) cu privire la păstrarea datelor, care produc și efecte legate de registrul central pentru străini.

Comisia a fost în contact cu autoritățile germane și așteaptă informații actualizate referitoare

la stadiul în care se află adoptarea amendamentelor la legislația privind registrul central pentru străini.

Comentariile Comisiei cu privire la argumentele petiționarului pe fondul hotărârii pronunțate în cazul petiționarului de Curtea Administrativă de Apel a Landului Renania de Nord-Westfalia (Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen) la 24.6.2009

Petiționarul a înregistrat o acțiune la instanța competentă din Germania, pentru a obține ștergerea datelor sale personale (numele, data nașterii, naționalitatea, starea civilă, sexul, data primei intrări în Germania, datele privind înregistrarea, detaliile privind pașaportul, cronologia intrărilor și ieșirilor sale din Germania înscrise în registru, numerele dosarelor sale de intrare și lista organelor care au transferat datele la registrul central pentru străini) la 22.7.2000. Cererea sa a fost respinsă prin hotărârea Curții Administrative de Apel a Landului Renania de Nord-Westfalia (Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen) din 24.6.2009.

Curtea Administrativă de Apel s-a referit la concluziile din hotărârea CEJ și a motivat respingerea cererii de ștergere a datelor demonstrând că condițiile stipulate în sentința CEJ ar fi fost îndeplinite. Colectarea datelor în cadrul registrului central pentru străini era deci conformă cu sentința. Întrucât datele pot fi șterse din registrul central pentru străini (în conformitate cu legislația în materie) numai dacă au fost stocate în mod nejustificat sau dacă inițial au fost stocate legal, însă ulterior stocarea lor și-a pierdut caracterul licit și niciunul dintre aceste două motive nu era valid, cererea de ștergere a fost respinsă.

În acest context, Comisia se referă la motivarea CEJ din cauza C-524/06, legat de faptul că „pentru un stat membru, este necesar ca acesta să dispună de informațiile și documentele pertinente pentru a stabili¹, în cadrul definit de legislația comunitară aplicabilă, existența unui drept de ședere pe teritoriul său [...]” CEJ a argumentat, de asemenea, că „un astfel de registru nu trebuie însă să conțină nicio informație, alta decât cele necesare în acest scop. În această privință, în stadiul actual al dreptului comunitar, prelucrarea datelor cu caracter personal pe care le conțin documentele menționate la articolul 8 alineatul (3) și articolul 27 alineatul (1) din Directiva 2004/38, trebuie considerată necesară, în sensul Directivei 95/46, pentru aplicarea legislației privind dreptul de ședere.”²

Comisia este în curs de a analiza hotărârea pronunțată de Curtea Administrativă de Apel (Oberverwaltungsgericht) sub aspectul compatibilității cu sentința C-524/06.

Concluzii

CEJ s-a pronunțat în cauza C-524/06 la 16.12.2008, iar Comisiei îi revine sarcina de a monitoriza implementarea acestei hotărâri. Comisia menține contacte regulate cu autoritățile germane și continuă să monitorizeze îndeaproape eforturile depuse de Germania pentru deplina instituire a cadrului juridic menit să asigure aplicarea hotărârii CEJ C-524/06. Având în vedere cele de mai sus, evident că aceasta este o sarcină complexă. Comisia nutrește speranța că aceste eforturi vor fi încununate cu succes. În caz contrar, Comisia își rezervă însă

---

¹ Punctul 58 din C-524/06.

² Punctul 59 din C-524/06.

dreptul de a întreprinde și alte acțiuni în conformitate cu articolul 258 din TFUE.